

Middelen en voornaamste argumenten

Overeenkomstig de Spaanse wettelijke regeling kunnen vennootschappen die een aanzienlijke deelneming in het kapitaal van een dochteronderneming bezitten, het van deze dochteronderneming ontvangen brutodividend volledig aftrekken van hun belastbare inkomsten. Om voor deze regeling in aanmerking te komen, moeten de in Spanje gevestigde moedermaatschappijen gedurende een ononderbroken termijn van ten minste één jaar een deelneming van 5 % of méér in het kapitaal van de ingezeten dochteronderneming hebben gehad. De dividenden die voldoen aan de voorwaarden van deze regeling zijn vrijgesteld van bronbelasting.

Niet in Spanje gevestigde moedermaatschappijen moeten een deelneming van 20 % bezitten om voor de vrijstelling in aanmerking te komen. Met ingang van 1 januari 2007 is deze drempel verlaagd tot een deelneming van 15 %; op 1 januari 2009 wordt hij verder verlaagd tot een deelneming van 10 %. Anders dan in Spanje gevestigde moedermaatschappijen, moeten moedermaatschappijen die zijn gevestigd in een andere lidstaat van de EG of in een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte en die een deelneming in het kapitaal van 5 % of méér maar lager dan de genoemde drempels bezitten, dus belasting betalen over de door hun dochteronderneming uitgekeerde dividenden.

De Commissie is van mening dat de ongelijke behandeling waarin de Spaanse wettelijke regeling voorziet, op grond waarvan niet-ingezeten moedermaatschappijen een grotere deelneming in het kapitaal moeten bezitten dan ingezeten moedermaatschappijen om te worden vrijgesteld van de belasting op dividenden die door op het Spaanse grondgebied gevestigde dochterondernemingen worden uitgekeerd, discriminerend is en een inbreuk vormt op artikel 56 EG en artikel 40 EER-Overeenkomst. Volgens de Commissie wordt deze extra belastingdruk op moedermaatschappijen met zetel in een andere EG-lidstaat of in een EER-lidstaat door niets gerechtvaardigd.

Beroep ingesteld op 14 november 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Franse Republiek

(Zaak C-492/08)

(2009/C 19/30)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordiger: M. Afonso, gemachtigde)

Verwerende partij: Franse Republiek

Conclusies

— vaststellen dat de Franse Republiek, door een verlaagd tarief van de belasting over de toegevoegde waarde (btw) toe te passen op de diensten die worden verricht door advocaten, advocaten bij de Conseil d'État en bij de Cour de cassation en procureurs, waarvoor deze in het kader van de rechtsbijstand volledig of ten dele door de staat worden vergoed, de

verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 96 en 98, lid 2, van de btw-richtlijn ⁽¹⁾;

— de Franse Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie komt op tegen de toepassing door verweerster van een verlaagd btw-tarief voor de diensten die in het kader van de rechtsbijstand worden verricht door advocaten, advocaten bij de Conseil d'État en bij de Cour de cassation en procureurs, aangezien dergelijke dienstverrichtingen niet onder een van de in bijlage III bij richtlijn 2006/112/EG vermelde categorieën vallen.

Ter weerlegging van verweersters drie hoofdargumenten is de Commissie allereerst van mening dat de verplichting om de toegang tot de rechter te garanderen geen relevante reden kan zijn om af te wijken van het normale btw-tarief voor de diensten van advocaten, aangezien deze waarborg eerder verband houdt met de omvang van de door de staat toegekende steun, dan met de btw-tarieven die op gemeenschapsniveau op uniforme wijze zijn vastgesteld.

Vervolgens stelt verzoekster dat het sociale karakter van de betrokken activiteiten niet volstaat om ze op te nemen in de andere categorieën van diensten waarnaar in bijlage III bij de richtlijn wordt verwezen en waarvoor een tariefverlaging is toegestaan ten opzichte van het tarief dat gewoonlijk van toepassing is. Conform de vaste rechtspraak van het Hof dient de aard van deze diensten strikt te worden uitgelegd teneinde het uitputtende karakter van deze bijlage te vrijwaren.

Ten slotte wijst de Commissie erop dat de door de artikelen 96 en 98, lid 2, van de btw-richtlijn alsook door bijlage III ervan beoogde doelstelling niet bestaat in het vermijden van concurrentievervalsing tussen marktdeelnemers die dezelfde producten of diensten aanbieden, maar gewoon in het bevorderen van een geleidelijke harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten, door de toegepaste btw-tarieven nader tot elkaar te brengen en door de verrichtingen die in aanmerking komen voor verlaagde tarieven te beperken.

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vestre Landsret (Denemarken) op 19 november 2008 — Ingeniørforeningen i Danmark, handelend voor Ole Andersen/Region Syddanmark

(Zaak C-499/08)

(2009/C 19/31)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Vestre Landsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ingeniørforeningen i Danmark, handelend voor Ole Andersen

Verwerende partij: Region Syddanmark

Prejudiciële vraag

Moet het uit de artikelen 2 en 6 van richtlijn 2000/78/EG van de Raad ⁽¹⁾ voortvloeiende verbod van directe of indirecte discriminatie aldus worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een rechtsregeling handhaaft waarin is voorzien dat een werkgever, in geval van ontslag van een werknemer die gedurende 12, 15 of 18 jaar ononderbroken bij dezelfde onderneming in dienst is geweest, bij beëindiging van de arbeidsverhouding van de werknemer een vergoeding moet betalen ter hoogte van respectievelijk één, twee of drie maanden salaris, maar dat deze vergoeding niet moet worden betaald indien de werknemer bij beëindiging van de arbeidsverhouding recht heeft op een ouderdomspensioen uit een pensioenregeling waaraan de werkgever heeft bijgedragen?

⁽¹⁾ PB L 303, blz. 16.

Hogere voorziening ingesteld op 20 november 2008 door Município de Gondomar tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Vierde kamer) van 10 september 2008 in zaak T-324/06, Município de Gondomar/Commissie

(Zaak C-501/08 P)

(2009/C 19/32)

Procestaal: Portugees

Partijen

Rekwirant: Município de Gondomar (vertegenwoordigers: J. L. da Cruz Vilaça en L. Pinto Monteiro, advogados)

Andere partij in de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg vernietigen en het beroep tegen beschikking C(2006) 3782 van 16 augustus 2006 tot intrekking van de financiële bijstand van het Cohesiefonds ontvankelijk verklaren;
- subsidiair, de beschikking van het Gerecht vernietigen en de zaak voor afdoening naar het Gerecht verwijzen;
- de Europese Commissie overeenkomstig artikel 69 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof verwijzen in alle kosten, met inbegrip van die van rekwirant, of, subsidiair, de beslissing omtrent de kosten aanhouden in afwach-

ting van het arrest of de beschikking waarbij het geding wordt afgedaan.

Middelen en voornaamste argumenten

1. ONJUISTE RECHTSOPVATTING BIJ DE BEOORDELING VAN HET VEREISTE VAN RECHTSTREEKSE GERAAKTHEID EN GEBREKKIGE MOTIVERING:

De gemeente Gondomar is van mening dat het standpunt van het Gerecht in zijn beschikking in zaak T-324/06 niet kan worden gevolgd, gelet op de specifieke kenmerken van de Portugese wettelijke regeling, en dat dit standpunt blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

Uit de Portugese wettelijke regeling, met name de artikelen 18 en 20 van de verordening inzake de toepassing van de bijstand van het Cohesiefonds in Portugal, goedgekeurd bij het enige artikel van decreto-lei nr. 191/2000 van 16 augustus 2000, blijkt dat de Portugese Republiek niet over enige discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt wanneer zij beslist om al dan niet de steun te handhaven die het Cohesiefonds heeft verleend aan de gemeente Gondomar als de voor de uitvoering van het project verantwoordelijke instantie. De beschikking van de Commissie tot intrekking van de financiële bijdrage van het Cohesiefonds sorteert dus automatisch gevolgen, aangezien de instanties die het project dienen uit te voeren volgens bovengenoemde regeling niet kunnen worden vrijgesteld van de verplichting tot terugbetaling van de onverschuldigd betaalde bedragen.

Het Gerecht heeft zich in zijn beschikking in zaak T-324/06, waarin het beroep niet-ontvankelijk is verklaard, niet uitgesproken over dit punt. Aangezien het gaat om een belangrijk element ter beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep, heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, wat rechtstreekse gevolgen heeft gehad voor de uitoefening van de procedurele rechten waarover rekwirant krachtens artikel 230 EG beschikt.

Dat het Gerecht zich hier niet over heeft uitgesproken, betekent ook dat het arrest niet of gebrekkig is gemotiveerd. Volgens de communautaire rechtsleer en rechtspraak hebben administratieve en rechterlijke organen immers de algemene verplichting om hun beslissingen te motiveren en aldus de opdracht van het Hof tot rechterlijke toetsing te vergemakkelijken.

Het feit dat het Gerecht zich niet heeft uitgesproken over de specifieke kenmerken van de Portugese rechtsorde, vormt een motiveringsgebrek dat de belangen van rekwirant ernstig aantast.

2. SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN EFFECTIEVE RECHTERLIJKE BESCHERMING:

De gemeente Gondomar stelt verder dat haar recht op effectieve rechterlijke bescherming in het gedrang komt, aangezien zij op nationaal niveau niet over rechtsmiddelen beschikt om de vordering tot terugbetaling van de financiële bijdragen van het Cohesiefonds te betwisten, aangezien de handeling waarbij de beschikking tot intrekking van de financiële bijstand van het Cohesiefonds ter kennis is gebracht, op nationaal niveau niet voor beroep vatbaar is.